



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 206/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Mestského podniku služieb Čadca**, Podzávoz 284, Čadca, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s.r.o., 17. novembra 3215, Čadca, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní sp. zn. 41Ek/1249/2020 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Na sťažovateľa začiatkom roka 2026 v dôsledku zrušenia a zániku pôvodného oprávneného prešiel právoplatne priznaný nárok na náhradu trov civilného sporu (387,28 eur), ktorého vymoženía sa jeho právny predchodca domáhal návrhom z augusta 2020. Okresný súd už v tento mesiac vymožením tejto čiastky poveril exekútora, ktorý 7. marca 2026 v správe o priebehu exekúcie uviedol, že prvé úkony vykonal až začiatkom marca 2026, keď aj povinného upovedomil o začatí exekúcie. Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho ústavných práv došlo šesť rokov trvajúcou nečinnosťou exekútora a tým, že okresný súd v tomto období nevykonal žiaden úkon, ktorým by zabezpečil účinný dohľad nad priebehom konania.

II.

3. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

4. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplňa na orgáne, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa jej práv (II. ÚS 26/95, I. ÚS 10/98,

I. ÚS 89/99, IV. ÚS 70/02). Podstata exekučného konania je však odlišná. Konanie nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty rozhodnutím súdu, ale k vymoženiu pohľadávky. Štát túto činnosť zabezpečuje prostredníctvom exekútorov, ktorí sú štátom určenými osobami na nútený výkon súdnych rozhodnutí. Postavenie okresného súdu vo vzťahu k vykonávaniu kontroly nad exekúciou sa obmedzuje len na rozhodovanie o čiastkových návrhoch účastníkov exekučného konania tak, ako sú presne vymedzené v jednotlivých ustanoveniach Exekučného poriadku. V prípade sťažovateľa je zrejmé, že okresný súd ešte v roku 2020 bez prietahov na návrh sťažovateľa poveril exekútora vykonaním exekúcie. Sťažovateľ a ani jeho právny predchodca nepodali žiadne ďalšie návrhy, ktorými by iniciovali rozhodnutia alebo iné postupy okresného súdu.

5. Sťažovateľ sa nesprávne domnieva, že okresný súd mal vykonávať kontrolu exekučnej činnosti. Kontrola činnosti súdneho exekútora a jeho zodpovednosť vo vzťahu k účastníkom exekučného konania a tretím subjektom je predmetom osobitných konštrukcií, ktoré sú uvedené v jednotlivých ustanoveniach Exekučného poriadku. V týchto mechanizmoch však okresný súd nemá žiadne osobitné právomoci, keďže koná len o jednotlivých návrhoch účastníkov exekučného konania. Na tom mení nič ani § 32 Exekučného poriadku, podľa ktorého je súd oprávnený požadovať od exekútora vysvetlenia alebo správy, a ak pri exekúcii dochádza k prietahom, môže mu uložiť, aby vykonal potrebné opatrenia na odstránenie nedostatkov, pričom nesplnenie povinnosti uloženej súdom je závažným disciplinárnym previnením. Popritom môže súd podľa § 34 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku bez návrhu, no aj na návrh oprávneného zmeniť exekútora, ak opakovane alebo závažne porušil povinnosti ustanovené Exekučným poriadkom alebo rozhodnutím súdu.

6. Nemožno vylúčiť situáciu, že exekútor pri výkone svojej činnosti nesprávnym postupom vrátane vlastnej nečinnosti spôsobí účastníkovi exekučného konania škodu. Podľa § 31 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí v súvislosti s výkonom činnosti podľa tohto zákona. Na zodpovednosť exekútora sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Náhradu škody, za ktorej vznik zodpovedá exekútor a ktorú má podľa poistnej zmluvy platiť poisťovateľ, uhradza poisťovateľ priamo poškodenému. Z uvedených ustanovení je zrejmé, že zodpovednosť exekútora nie je len v rovine možného vyvodenia disciplinárnej zodpovednosti, ale aj v rovine zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci či občianskoprávnej zodpovednosti tak, ako ju upravuje § 31 Exekučného poriadku v spojení s ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Možnosť uplatnenia škody voči exekútorovi v dôsledku porušenia jeho povinností treba považovať za právny prostriedok, ktorý zákon sťažovateľovi priznáva na účel kompenzácie prípadných negatívnych dôsledkov porušenia jeho základných práv a slobôd, resp. na odstránenie následkov, ktoré mu podľa jeho tvrdení boli spôsobené nečinnosťou exekútora.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu